

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 504/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	0	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 12 maja 2023 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 2300/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
-----------------------	-------	-----------------------------------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obrazę przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a polegającą na oparciu ustaleń co do winy oskarżonego jedynie na okolicznościach go obciążających przy pominięciu dowodów i okoliczności świadczących na jego korzyść oraz dowolnej ocenie dowodów, poprzez bezkrytyczne danie wiary zeznaniom pokrzywdzonych, a tym samym niezasadną odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. T. (1), nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz nienależytym uzasadnieniu w tym zakresie,</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Sposób w jaki sformułowano zarzuty nakazywał ich łączne potraktowanie. Pamiętać bowiem trzeba, że co do zasady, nieprawidłowe jest łączne formułowanie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., w sytuacji, kiedy kwestionuje się oceny dowodów dokonane przez sąd np. w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, w oparciu o który to materiał poczyniono (bądź nie poczyniono) ustalenia faktyczne. W takiej sytuacji zawsze uchybieniem pierwotnym będzie naruszenie przepisu procesowego, tj. art. 7, a jego następstwem – poczynienie ustaleń faktycznych na podstawie dowodu z tych wyjaśnień. Błąd w ustaleniach faktycznych ma charakter wtórny.</p> <p>Odnosząc się do konstrukcji zarzutu należało wyświetlić również, że w orzecznictwie prezentowany jest jednolity pogląd, że przepisy art. 5 § 2 i 7 k.p.k. mają charakter rozłączny. Gdy Sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią usunąć wątpliwości (przykładowo:</p>	

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14). Stawianie zarzutów dotyczących obu przepisów jest błędne, z uwagi na ich wykluczający się charakter.

Nadto wskazać przyszło, że zasada wynikająca z art. 410 kpk obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które, przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów, lecz muszą odnosić się do całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej (wyrok SA w Łodzi z 19 października 1999 r., II AKa 71/99, KZS 2001 r., z. 10, poz. 43; D. Świecki (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. II, teza 8 do art. 410 kpk).

Nie tracąc z pola widzenia naprowadzonych uwag natury czysto teoretycznej stwierdzić można, że w istocie postawiono jeden zarzut obrazy przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. Jeżeli tak, to niezbędne wydaje się wskazanie, że zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi

wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 KPK), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

W ocenie sądu odwoławczego sąd rejonowy sprostął tym wymaganiom, a z pisemnych motywów wynika, którym dowodom, w jakiej części i dlaczego sąd dał wiarę. Wyjaśnił przy tym dlaczego odmówił wiary, czy też nie uwzględnił dowodów przeciwnych. Te wszystkie oceny sąd odwoławczy popiera i przyjmuje jako własne.

Tymczasem z zarzutów, ani też z uzasadnienia apelacji nie wynika z jakiego powodu i dlaczego należało dać bezkrytycznie wiarę oskarżonemu i w oparciu o jego wyjaśnienia poczynić jednoznaczne ustalenia faktyczne. Dostrzec należało na wstępie, że sam apelujący nie był w stanie wykluczyć, że oskarżony wypowiedział określone groź, przy czym miały być one wynikiem wzburzenia i silnych emocji. Oskarżony miał bowiem pozostawać w takim stanie w efekcie pobicia bo przez pokrzywdzonego K. G.. Wyciągając takiej treści wnioski skarżący pominął, wbrew przytoczonej wcześniej regule z art. 410 k.p.k., zeznania świadka B. (k. 25, 170v). Świadek ten, chociaż złożył mało precyzyjne zeznania, to nie potwierdził linii obrony oskarżonego. Zaprzeczył, że miał rozmawiać z T. T. na temat okoliczności związanych z przekazaniem nieruchomości na rzecz pokrzywdzonego, co miało sprowokować tego ostatniego do

ataku na oskarżonego. Wreszcie świadek B. nie był w stanie zaprzeczyć także temu, że oskarżony chodził wokół domu i wypowiadał groźby wobec przebywającej w jego wnętrzu A. K.. Wręcz przeciwnie, na rozprawie świadek zeznał, że oskarżony „chyba pukał w okna” (k.170v). Nie było żadnych wątpliwości, co do tego, że oskarżony, w dalszym toku zajścia, groził śmiercią K. G.. Potwierdzili to wprost interweniujący policjanci (k.171, 61). W tych realiach, zważając tylko na naprowadzone wcześniej fakty, potwierdzone wskazanymi dowodami, oczywistym jest, że ustalenia faktyczne należało poczynić w oparciu o zeznania pokrzywdzonych G. i K., co zasadnie uczynił sąd I instancji. Relacje tych dwóch osób, nie tylko pozwalały, lecz nakazywały poczynienie ustaleń faktycznych, jak w zaskarżonym wyroku.

Chociaż skarżącym nie postawił wprost zarzutu, z którego wynikałoby, że nie zostały wyczerpane znamiona występkę z art. 190 § 1 k.k., a to, że pokrzywdzony G. nie obawiał się, iż groźby wypowiedziane przez oskarżonego ziszczą się, to zarzut taki wynika z treści uzasadnienia apelacji. Nie zasługiwał on jednak na uwzględnienie, a cytat poczyniony przez autora apelacji w jej uzasadnieniu, jest wyrwany z kontekstu. Skarżący nawet nie podjął próby skonfrontowania tej części relacji pokrzywdzonego z całością jego wypowiedzi jak i z zeznaniami jego konkubiny. Tymczasem okoliczności zdarzenia takie jak posługiwanie się przez oskarżonego przedmiotem przypominającym broń palną, zagrożenie zastrzeleniem nie tylko pokrzywdzonego

ale i jego najbliższych, w tym zrobieniem krzywdy dziecku, powoływanie się przez oskarżonego na swoją kryminalną przeszłość, wypowiedanie kolejnych gróźb nawet w obecności policjantów powodowało, że każdy przeciętny człowiek, o cechach osobowości chociażby zbliżonych do pokrzywdzonego G., w tamtej chwili, realnie obawiałby się ich spełnienia. Nie bez znaczenia pozostawały także opinie o osobie oskarżonego, które jak wynika z materiału dowodowego, były powszechnie znane w lokalnej społeczności, a które nie koniecznie pozytywnie przedstawiały jego sylwetkę. Wreszcie o realności gróźb wypowiedanych przez oskarżonego, na chwilę zdarzenia, mogły świadczyć wyniki przeszukania jego miejsca zamieszkania. Z protokołów przeszukania wynika, że ujawniono także inne przedmioty, które mogą jedynie uzasadniać niepoehlebne opinie na temat samego oskarżonego, które krążyły w lokalnym środowisku, a które mogły jedynie wzmacniać realność gróźb, które ten wypowiadał wobec pokrzywdzonych. Po raz kolejny podkreślić należało, że ową realność gróźb, w tej konkretnej sprawie, oceniać należało na chwilę zdarzenia, a nie na moment rozprawy w sądzie, jak zdaje się czynił to autor apelacji.

Wniosek

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na to, że skarżący nie był w stanie uzasadnić przedstawionych zarzutów, nie był w stanie wskazać przyczyny, dla której sąd odwoławczy miałby uchylić zaskarżony wyrok, czy też wydać orzeczenie reformatoryjne, wnioski należało ocenić jako chybione.	
Lp.	Zarzut

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
	Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 12 maja 2023 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 2300/22.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się chybione, brak było przesłanek z art. 439 k.p.k. oraz sąd nie dostrzegł potrzeby działania z urzędu w głównym nurcie w trybie art. 440 k.p.k. i 455 k.p.k., wyrok należało utrzymać w mocy (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.). Podzielając argumenty sądu I instancji, brak było jakichkolwiek podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III.	Biorąc pod uwagę względy podniesione przez sąd I instancji, oskarżonego zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów za postępowanie odwoławcze i obciążono nimi Skarb Państwa. Na rzecz obrońcy z urzędu przyznano wynagrodzenie w stawce podstawowej, przyjmując za odpowiednią stawkę dla obrońcy z wyboru, czyli 840 złotych łącznie z Vat (na zasadzie równości), a to mając na względzie utrwalone orzecznictwo w tym zakresie, które prezentuje Trybunał Konstytucyjny.

PODPIS

ZARZĄDZENIE

Rybnik, 6 listopada 2023 roku:

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - a. obrońcy oskarżonego.